

του πατέρα του, οι γονιοί του ἀνήκανε σὲ φαμίλιες τοῦ Skien ἀπὸ τὴς πιὸ ἐχτιμημένες τῆς ἐποχῆς. Μοῦ- γραφε ἀκόμα πῶς οἱ φαμίλιες αὐτὲς συγγενεῦναν μετὰ τὴν ἀρχαίαν ἀστική τάξη τοῦ τόπου καὶ τοῦ νομοῦ. Τὸ Skien ἐννοεῖται πῶς δὲν εἶναι καμμιά μητρόπολη καὶ οἱ παλιὲς του ἀστικές οἰκογένειες δὲν εἶχαν φυσικά γνωστὰς μακρύτερα ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πόλης. Ὁ Ίφεν ὅμως ἤθελε ν' ἀποδείξει μετὰ τὸ αὐτὸ πῶς ἡ χολή του ἐναντία τῶν ὑψηλῶν τάξεων τῆς Νορδηγίας, δὲν ἔπρεπε νάνακατεῦται μετὰ τὴν ἀγανάχτησιν καὶ τὴν ζήλειαν τοῦ ἀποξενωμένου.

Ὁ Νίτσε πάλι ἀγαποῦσε νὰ πιστεύουν οἱ γύρω του, μὴ φορὰ πού δὲν εἶχε καὶ δέντρο γενεαλογικόν, πῶς ἡ καταγωγή του βαστοῦσε ἀπὸ μὴν εὐγενικὰ πολονέ- ζικη φαμίλια. Κανένας δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὸ πάρει γιὰ ἰδέα μεγαλομανίας, τόσο περισσότερο μάλιστα ἀφοῦ τὸ διεκδικούμενον αὐτὸ ὄνομα ἀρχοντιάς, Niezky, κι' ἀπὸ τὴν ὀρθογραφία του τὴν ἰδίαν πρόδιδε πῶς δὲν εἶναι πολονέζικο. Κι' ὅμως δὲν πρόκειται μοναδικὰ γιὰ μὴν ἐπινόησιν ἁρρώστου. Ἡ πραγματικὴ ὀρθο- γραφία τοῦ ὀνόματος εἶναι Nicki. Καὶ πραγματικὰ κά- ποιος νέος πολονέζος, θαυμαστὴς τοῦ Νίτσε, ὁ Βερνάρ- δος Σάρλιτ, πέτυχε νὰποδείξει μ' ἓναν τρόπο ἀναμ- φισβήτησιν τὴν καταγωγήν τοῦ μεγάλου γερμανοῦ σκε- φτικιστῆ ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν Nicki. Καὶ τὸ πέτυχε γιὰ τὴν οἰκότητά τῆς πολονέζικης αὐτῆς φαμίλιας ἐκναδρεθῆκαν πάνω σ' ἓνα ἄχτυλίδι, πού ἀπὸ αἰῶ- νες τώρα, ἀποτελοῦσε μέρος τῆς περιουσίας τῶν Νίτσε. Καὶ δὲν ἔχει βέβαια καὶ ἀπὸ τὸ Σάρλιτ, σὺν ἀ- γαπῇ νὰ βρῇσιν στήν ἡθικήν τοῦ ὑπεράνθρωπου τοῦ Νίτσε καὶ σ' ὅλο τὸν τρόπο πῶς ν' ἀριστοκρατοποιεῖ τὴ σύλληψιν τοῦ κόσμου, μὴν ἔκφραση τοῦ πνεύματος τῶν Szlachta, παραδομένων ἀπὸ τοὺς πολονέζους προγόνους.

Ὁ Ίφεν κι' ὁ Νίτσε, καθὼς κι' ὁ Ρενάν, μὰ ξεχω- ριστὰ ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, εἶχαν συζητήσει τὴν ἰδέαν ν' ἀνυψώσουν ἀνθρώπους ἀνώτερους. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀ- γαπημένη ἰδέα τοῦ Ρόσμερ. Γίνεται καὶ τοῦ δόχτορα Στόκμαν ἡ ἀγαπημένη ἰδέα. Παρόμοια, νὰ τὸ λέμε, κι' ὁ Νίτσε μιλά γιὰ τὸν ἀνώτερον ἄνθρωπον πού τονε θέλει γιὰ προσωρινὸ σκοπὸ τοῦ γένους, ἐνῶ στὸ με- ταξὺ ὁ Ζαρατούστρας ἀγγέλλει τὸν ὑπεράνθρωπον. Καὶ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ὁ ριζοσπαστισμὸς εἶναι κα- τάβαθρον ἀριστοκρατικόν. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ συναν- τιῶνται στή δύναμιν τῆς ψυχολογικῆς ἀνάλυσης. Ὁ Νίτσε ἀγαπᾷ τὴ ζωὴ καὶ τὸ βαθύ της ἄρωμα μετὰ τοιαύτην δύναμιν, πού καὶ ἡ ἀλήθεια ἡ ἰδία πού φαίνεται δίχως ἄξιν, σὰ δὲν πρόκειται νὰ συντελέσῃ στή διατή- ρησίν της καὶ στήν ἐντατικότητά της. Τὸ φέμα δὲν τοῦ φαίνεται δύναμις καταστρεφτικὴ καὶ ολέθρια, παρὰ μονάχα σὺν πρόκειται νὰ λιγοστέψῃ τὴ ζωὴ. Δὲν κα- ταφρονᾷ καθόλου τὸ φέμα, σὺν μὴν μπορεῖ νὰ ἐξυπνήσῃ τὴ ζωτικὴν δύναμιν.

(Στ' ἄλλο φύλλο τελιώνει)

“THE STRUGGLE FOR LIFE,”

«Γιὰ ν' ἀνοίχῃ ἓνας λάκκος, πόσα κρίνα γύρω ξεριζωτὰ καὶ πατημένα!»

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Σὰ χαμόγελο, ἡ ζωὴ μας κυλοῦσε. Τώρα πᾶσι πιά! Τὸ σιάχνι μέστωσε. Ὁ θεριστὴς μὲ δρεπάνι στ' ἀποσπᾷ τὰ χέρια, προσμένει..

Χόπ! Στ' ἄλογα πηδῆχτε. Ἐνα κορμί, σὺν Κένταυροι γενήτε... Γ' ἀφηνιασμένο ταῖτι —ἡ μοῖρα καλὴ γιὰ κακὴ, δὲν τὸ ξέρω! —θὰ ξεχυθεῖ. Ὅσο κι' ἂν τὰ γκέμια κρατᾷς, δὲν τὸ βαστάς. Τὸ μοιρόγραφο τέτιο...

Ὅσο ἡ ψυχὴ μας κι' ἂν πετάσῃ στὰ με- γάλα· ὅσο κι' ἂν ποδοῦμε, σ' ἀπάτητες κορ- φὲς ν' ἀνεβούμε βουνῶν... Τίποτα. Τὰ πό- δια λιγάνε.

Κάπου ὀρθρίζει. Μιά ἄλλη σημάα κυ- ματίζει. Ἄς πετάξῃ ἐκεῖ ἡ ψυχὴ, τὸ κορμί μας... Μᾶς προσμένουνε κι' ἄλλοι καὶ πέρα. Μπουλούκια, φουσσᾷτο...

Τὰ μάτια ὅλων ὄντων εἶναι κόκκινα. Τὰ χεῖλια σπαρταροῦν, ψιθυρίζουν. Κάτι γροθιὲς ἀγνάν- τια στὸν ἥλιο φεγγίζουν...

Εἶναι τ' ἀδέσφια μας. Οἱ πονεμένοι. Οἱ σκλάβοι τῆς ζωῆς... Ἐκεῖ...

γιὰ νὰ πλάσῃς — πρὸπλασμί, μὴν — τὸ ἔργο σου: «τὴ δίψα τῆς ζωῆς»... Ἐσὺ ποιητὴ κι' ἀδεφο- ποιτὴ μου, πού τὰ ὄνειρά σου κύκλωνε τὸ στεφάνι τῆς ἀγάπης... Ἐσὺ ζουγράφε, πού ἀπ' τὸ χροστήρι σου θὰ στάλαζεν ἀδινῆν δρο- σιὰ τῆς Τέχνης... Ἐσὺ... Ἐγώ... Ὅλοι μας. Ἐκεῖ...

Ἀσπρογαλλίζουν οἱ κορφές...

Ἄλλοίμονο! Τὸ μεγάλο τὸ «πρέπει» στὰ μικρὰ μᾶς κυλάει... «Ὁ ἀγώνας γιὰ τὴ ζωὴ!» Γονάτισε. Σπάσε μετὰ τὸ σφυρί, κομματάκια, κομμάτια, τὸ μεγάλο σου ἔργο. Δούλεψε... Νά! Μιά προτομὴ μπακάλη, σ' ἀκαρτεράει καὶ σοῦ γελᾷ σου γελᾷ μετὰ τὰ χεῖλια τῆς τὰ γιομάτα λαγνεῖα... Σ' αὐτὴν... Τί νὰ γείνει!... Κακὸς ὁ βραχνᾶς... Μὰ, πρέπει νὰ ζήσεις Καὶ γιὰ τὴν ὥρα — ἄλλοίμονο! — ἔτσι...

Ὅνσιρο. φτερούγισμα ψυχῆς· ἰδανικόν, Θεὸς σου:

Ὁ Μαρωνᾶς...

Γονάτισε.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ